

A vertical poster with a space-themed background. The top half shows a dark starry sky with a bright light source behind a dark, curved horizon. The bottom half shows a detailed view of the Earth's blue and white surface. The text is white and centered.

STEVEN
ERIKSON

RADUJME
SE

Radujme se

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Steven Erikson

Radujme se – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

RADUJME SE

NŮŽ DO SRDCE

ROMÁN O PRVNÍM KONTAKTU

Steven Erikson

TALPRESS

Copyright © Steven Erikson 2018
Translation © Zdeněk Hofmann 2020

First published in Great Britain in 2018 by Gollancz
an imprint of the Orion Publishing Group Ltd.
An Hachette UK Company.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7733-9 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7754-4 e-kniha

Marku Karasickovi
za první společnou jízdu v kočáře

POSTAVY

FIKTIVNÍ:

Samanta (Sam) Augustová – spisovatelka science-fiction

Dr. Hamish Drake – její manžel

Ronald Carpenter – další autor science-fiction

Raine Kent – prezident Spojených států amerických

D(iana). K(imberly). Prenticeová – viceprezidentka

Dr. Ben Mellyk – poradce prezidenta pro vědu

Daniel Prester – poradce pro bezpečnost, ministerstvo vnitřní bezpečnosti

Kenneth J. Esterholm – ředitel CIA

Adam Riesling – astronaut

Konstantin Milnikov – prezident Ruské federace

Anatolij Petrov – bývalý kosmonaut

Sin Pchang – vůdce Čínské lidové republiky

Liou Čou – ředitel čínského programu výzkumu vesmíru

Chung Li – astronaut mise Luna

Kapitán Šen – velitel mise Luna

Lisabet Carboneauová – kanadská premiérka

Alison Pinboroughová – vědecká poradkyně premiérky

Mary Sparrowová – ministryně pro národní parky a rekreaci

Will Camden – ministr přírodních zdrojů

Marc Renard – kanadský astronaut

Joey Sink – blogger a konspirátor (zpravodajství Kuchyňský odpad)

Annie Mouseová – informátorka z JPL

Král Kon – (přezdívka) konspirátor

Joakim Malleat – vatikánský kardinál, Úřad komunikace s veřejností

Ira Levy – rabín z New Yorku

Richard Fallow – televizní kazatel

Abdul Irání – imám

Simon Gist – vizionářský průmyslník, Kepler Industries

Jack Butler – šéfinženýr, Kepler Industries

Mary Lampová – ředitelka pro styk s veřejností, Kepler Industries

Douglas Murdo – mediální magnát

Chrystal Murdoová – jeho žena

Maxwell Murdo – jeho syn

James Adonis – miliardář

Jonatan Adonis – miliardář

Lois Stantonová – osobní tajemnice bratrů Adonisových

Kolo – velitel komanda smrti v Konžské republice

Neela – Kolova otrokyně

Rút Moyenová – vojín Izraelských obranných sil

Casper Brunt – překupník zbraní

Anthony „Tony“ – obyvatel Los Angeles

„**ADAM**“ – komunikující umělá inteligence Intervenční delegace

REÁLNÉ (dle vlastních slov):

Robert J. Sawyer

OBSAH

Prolog

13

DĚJSTVÍ PRVNÍ:

Odpočet do padesáti (Iniciace)

15

DĚJSTVÍ DRUHÉ:

Varovný výstřel (Záměr)

99

DĚJSTVÍ TŘETÍ:

Elegance nudy (Odmítnutí)

205

DĚJSTVÍ ČTVRTÉ:

Znovuzrození (Vzkříšení)

347

DĚJSTVÍ PÁTÉ:

Další nádech (Kdo jsme?)

439

Epilog

451

Žádní mimozemšťané na Zemi
nejsou a nikdy ani nebyli.

Je důležité, abyste to měli stále na paměti.

Toto je důvod proč.

Prolog

Vesmír ožil. Ve zmeti asteroidů na oběžné dráze mezi Marsem a Jupiterem se probudily k činnosti malé objekty jako mračna komárů vzletajících z neviditelného rybníka. Byly skutečně malé, ne větší než běžné SUV, ale během několika okamžiků se tyto mechanické oblaky stále zvětšovaly. Ještě před chvílí se počítaly na stovky, nyní jich však byly už desetitisíce.

Oblaky, většinou neosvětlené a neodrážející vzdálené sluneční světlo, se rozptýlily z místa svého původu. Udivující rychlostí se rozletěly mezi asteroidy. Jiné zamířily pryč, rychle opustily relativně zaplněný prostor pásu drobných asteroidů. A další se vyřítily k Marsu.

Během příštích pár hodin a dní se mechanické oblaky mezi asteroidy usadily na vybraných kusech skal, některé byly bohaté na kovy, jiné spíš jako komety a obsahovaly zmrzlou vodu, metan, čpavek a uhlíkatou krustu kosmického prachu. Na každém z těchto asteroidů se objekty shromáždily jen na jedné straně. Vypustily vlákna, propojily se a zahnízdily na povrchu. Tucet dalších mračen se shromáždilo na největším asteroidu v blízkém okolí. Také se propojily a vypustily menší stroje. Ty začaly požírat skálu.

Za prstencem drobných trosek, který tu zůstal po čtyřech miliardách let, kdy se planety rodily, planety umíraly, vznikaly měsíce a docházelo k dopadům a kolizím, putovaly mechanické oblaky temnotou a pátraly po kometách.

Před pásem asteroidů oblaky zamířily k Marsu, pak se shromáždily na menším z jeho dvou měsíců, Deimosu, a jako jejich příbuzní se usadily na jeho prašném podobeném povrchu, soustředily se na jedné straně nepravidelného měsíce a propojily se.

Nic na Zemi či na zemské oběžné dráze nedokázalo tyto události zachytit.

K tomu došlo až později, když stroje začaly demontovat nebeskou mechaniku, asteroidy a komety se vychýlily z prastarých drah a vydaly se pozoruhodnou rychlostí do srdce Sluneční soustavy. A když Deimos vybočil z orbity a pomalu, ale se stálým zrychlením se srazil s Phobosem.

Avšak tehdy tomu už na Zemi věnoval pozornost jen málokdo.

DĚJSTVÍ PRVNÍ:

Odpočet do padesáti
(Iniciace)

KAPITOLA PRVNÍ

Město Victoria, Britská Kolumbie, Kanada

19. května ve 14:19

Před barem na Cook Street postávali tři kuřáci. Nějaká žena nesla kartonovou krabici se starým šatstvem do vetešnictví. Přes ulici tři natěrači právě vyšli po schodech ze železářství a nesli si vybavení k opravě štukové zdi. Muž kráčel k Pandora Avenue a prodejně potravin na jejím rohu.

Sama ulice byla rušná, plná vozidel i přes sebevražedný pruh mířící do centra. Provoz se líně posouval v pruhu mířícím na jih, posledních pár aut se zastavilo na semaforech a čekalo, až je zelená pustí do Pandora Avenue. Dodávka UPS z ní právě odbočila a vydala se na sever.

Tu událost zachytilo celkem jedenáct kamer na snímcích i videu. Také došlo k mimořádné shodě výpovědí svědků, když je pak vyslýchala policie i novináři. Z události se stal virál dřív, než se rozběhlo oficiální vyšetřování.

Žena středního věku šla po Cook Street po stejné straně, jako se nacházelo železářství a bar. Byla dobře oblečená, měla sebejistý krok a ruce zastrčené v kapsách uhlově šedého kabátu po kolena, ohnivě rudé vlasy dost dlouhé, aby jí je načechrával jižní větřík, ale ne dost, aby za ní vlály. Obličej – jak si vzpomínala nejbližší svědkyně – měla až překvapivě zapamatovatelný. Výrazné lícní kosti, ploché tváře, širokou čelist, obličej, který si příliš neužil slunce.

Oblohu zakrývaly mraky rychle plynoucí od Sooke Hills na

západ, proto zprvu nikdo nevěnoval pozornost stínu, jenž se šířil ulicí.

Jeden z kuřáků, pan John Allaire, byl na vozíku. Jeho poloha mu dopřála výsadu stát se první osobou, která spatřila, jak se mraky prothly a odhalily zakřivený tvar čehosi pevného a obrovského.

„Vypadalo to jako dno šálku, čínského šálku,“ prohlásil John. V jeho dosavadním životě to byla nejvýznamnější událost. Už nějakou dobu to s ním šlo z kopce. Kouření mu zabíjelo nohy od kolen dolů. Pití mu ničilo játra. Bylo mu třiašedesát let a žil z podpory. Nikdy nevyhrál v loterii.

„Jako dno šálku, čínského šálku. Pak to začalo uprostřed svítit. Přesně uprostřed. Svítilo to, nevěřili byste jak. Musel jsem si zastínit oči, ale to mi nezabránilo sledovat, jak dolů sjel sloup světla. Přímo na tu ženu – nebyla ode mě ani šest metrů. Nikdy se nedozvěděla, co ji zasáhlo.“

Margot Revetteová přitakala. „Jenom tak šla. A pak ji pohltilo světlo, a když mizelo, tak ona s ním. Nesla jsem staré šaty, víte? A starý pár lodiček s vysokýma podpatkama – nemůžu uvěřit, že jsem si je kdysi koupila. Nejsou na lidský nohy. Musela jsem se zbláznit. Ale ve vetešnictví? Tam je vždycky šance, protože lidi koupěj všechno.“

„To světlo sjelo z nebe,“ prohlásil Jack Shultz. „Stáli jsme zrovna před krámem, já, Jack a Naadi. Nosili jsme krámy do nákladáku. To zatracený světlo se sneslo z toho blbého UFO, a bum! Ta ženská zmizela. A pak se ta loď prostě sbalila a zmizela taky.“

„Sakra práce, no jo,“ přidal se Jack. „Prostě ji to, no, vypařilo.“

„Sbalilo se to a zmizelo,“ zopakoval Rick. „Zatracená věc, ani neodlítla pryč.“

Kdo vůbec byla?

Nikdo nevěděl. Čekali zprávy o někom, kdo nečekaně zmizel. Možná to potrvá den nebo dva, jestli ta žena žila sama, a možná i mnohem déle.

Žádné z videí nebo fotografií nezachytily její obličej. To bylo špatné, ale ne překvapivé. Všichni natáčeli UFO.

Dr. Hamish Drake pracoval příliš tvrdě. Lidé, kteří ho znali, se na tom shodli, zejména jeho žena. Posledních pět let byl Hamish jedním z pouhých tří všeobecných lékařů ve Velké Victorii, kteří skutečně přijímali nové pacienty. Podobalo se to krizi.

Ono odpoledne si právě mezi pacienty vyšetřil pár minut, aby si prošel stoh výsledků testů připojený ke složkám pacientů, když do kanceláře vpadla jeho recepční Nurdžehan Azizová. Hamish, překvapený tím, že nezaklepała, se na ni podíval přes brýle na čtení. V obličejí byla popelavá, takovou ji znal, obvykle když přišly pozitivní výsledky některého z dlouhodobých pacientů.

Smrt umí vyděsit živé, tomu Nurdžehan i Hamish rozuměli až příliš dobře. Přichází v sinalosti, v krvi, která zmizí ze živé tváře. V Nurdžehanině výrazu jasně spatřil takový stín a zareagoval na to chladnou nekonkrétní obavou, která mu sevřela žaludek a stoupala výš, když pátral v paměti, kdo by mohl mít problémy – někdo, koho viděl minulý týden, vyžádal si jeho testy, někdo –

„Něco se stalo,“ vyhrkla Nurdžehan.

Hamish se zamračil. Tohle bylo jiné. Třásla se. Nikdy neviděl svou recepční tak rozklepanou. Sundal si brýle, položil je na stůl a řekl: „Zavři dveře. Vysvětli to.“

Jeho klidný melodický hlas ji neuchlácholil. Místo toho jen zamžikala.

„Byla jsem na internetu – odpusťte mi to –“

„Nech toho. Nurdžehan, jestli mi nepřicházíš oznámit, že právě vypukla jaderná válka, tak budu –“

„Bylo to UFO. Tady ve Victorii. Všude na Facebooku a na YouTube jsou záběry. Dívala jsem se na stránku zpráv CHEK. Policie tam dala fotku ženy... která zmizela. V paprsku světla.“

„Tak UFO.“

Nurdžehan mu podržela svůj mobil, aby se podíval na fotku té, o které mluví. Příliš zblízka. Dokázal rozeznat jen rozmazanou postavu, zřejmě na ulici. Hamish nahmatal brýle, nasadil si je a pak se předklonil.

„Jde o Sam.“

Jako z dálky slyšel Nurdžehan říkat: „Paprasek světla. Z UFO. Celé to natočili.“

„Ale to je směšné,“ hlesl Hamish a sáhl po svém mobilu. Rychle navolil číslo své ženy. Odpověď přišla okamžitě. Spojení selhalo. „To nic neznamená,“ zamumlal a vytočil ho znovu. „I když ho má u sebe, skoro ho nezvedá. Někdy zapomene ten zatracený krám vůbec zapnout.“ Stejný výsledek. „Ukaž mi to video. Nemůžu tomu uvěřit.“

Sotva tři bloky od stanice městské policie John Scholes položil telefon. Nevšímal si blikajících kontrolků mnoha otevřených linek, vstal od stolu a přešel k oknu.

Kolem proudila auta a zdálo se, že přichází nová dopravní špička, i když si to možná jen představoval. Podíval se nahoru. Nevinné obláčky plynuly po obloze a mnohem výš se přes nebeskou modř táhl kondenzační pás. Pozoroval, jak se snáší hydroplán a nasazuje na přistání v přístavu.

„To znělo drsně,“ ozval se za ním hlas.

„Dave,“ hlesl místo pozdravu a ani se neotočil. „Jo, taky že bylo. Máme pozitivní identifikaci. Právě jsem mluvil s jejím manželem.“

„Jsi si jistý?“

„Jo, zvláštní, že jsem ji taky hned nepoznal. Ten záběr je dost rozmazaný... ale ty její rudé vlasy...“

Jeho partner došel k němu a postavil se vedle něj. „Pořád může jít o nějaký hoax.“

John přikývl. „Zejména teď.“

„Jak to myslíš?“

„Ta žena. Samanta Augustová. Spisovatelka sci-fi. Víš přece, *Propasti*, jak podle nich natočili ten film. A další knihy. Vloggerka. Politika. Sociální spravedlnost.“

Dave si odfrkl. „Spisovatelku SF proměnilo v prach nějaké UFO? Člověče, s takovým žvástem přece nemůžeš přijít.“

John se na parťáka kyselé podíval. „Jak jsem právě vysvětlil jejímu manželovi, máme tu pohřešovanou osobu, ne mrtvou. Není důkaz, že by ji to sežehlo na prach –“

„Posloucháš se vůbec? Důkaz? Jaký důkaz? V tom je přece celý vtip sežehnutí, ne?“ Mávl rukou ven. „Jen hrst prachu. Puf! Je pryč.“

„Nikdo ji neviděl hořet ani nic jiného. Jen zmizet. Světlo ji pohltilo, zmizela a pohřešuje se. Hele,“ dodal, „zkoukl jsem to zatracený video snad už tisíckrát.“

„Další spatření?“ zeptal se Dave.

„Spatření, únosy, anální sondy – všechno se najednou rozmohlo jako houby po dešti.“

„Ale nic dalšího na videu.“

John zavrtěl hlavou. A pak, jako kdyby popíral vlastní tvrzení, jen pokrčil rameny. „Web je toho plný.“

„Jo, zrnitých a rozostřených zmetků ve věku HD. Mizerných fejků z Photoshopu.“ Dave se odmlčel a pak dodal: „Všechny se dřív nebo později ukážou jako podvrhy.“

John pokrčil rameny. Popravdě si na celou záležitost zatím neudělal názor. Dny byly už tak dost odporné samy o sobě a temnota, která se zmocňovala jeho mysli, proměňovala jeho noci v muka. Zaslechl, jak tomu jeden starý veterán říká „odcházení“, a nyní ho sám zažívá. Odcházení... pryč od víry, pryč od očekávání kromě toho nejhoršího, pokud jde o lidské pokolení. Hromadící se žal jako špinavé šaty v koši na prádlo odkopnutém do kouta pokoje. A mezitím se musí nějak dál fungovat.

A na konci odcházení... přestane na všem záležet.

Možná existují i jiné způsoby, jak vše zvládnout. Věděl, že se snažil je najít, dokud... no, dokud to nevzdal.

„Chceš, abych vyřídil pár těch telefonátů?“

John přikývl. „To bych ocenil, Dave.“

„Tenhle tě vážně odrovnal.“

To ano. Vyžadoval spoustu víry, kterou však už v sobě neměl. A bez ní nemá nic. Otočil se k parťákovi a řekl: „Jejího manžela to pořádně vzalo.“

Ale Dave už byl na telefonu a vyřizoval další hysterický hovor.

Byla v domě; ať Hamish vešel do jakéhokoliv pokoje, jako by kráčel v jejích stopách a jeho žena byla jen z dohledu, jako by právě zavřela dveře nebo zahrnula za roh. Cítil pach její cigarety na schodech vedoucích k ní do podkroví, ale šlo o starý zápach a průsvitný obláček nad schodištěm pokrytým běhounem byl jen prach osvětlený slunečními paprsky dopadajícími sem z oblohy.

Její poznámky, šálek se starou kávou a přeplněný popelník obklopovaly její domácí notebook, byl sklapnutý a modrá kontrolka pomalu blikala.

Ale něco z ducha, kterým se nyní stala, Hamishe ovlivnilo a nyní bloudil po domě jako ztracená duše a sám dům jako by uvízl ve vzpomínce a působil stále zatuchleji a mrtvěji.

Byli svoji třiatřicet let, praxi vykonával devětadvacátý rok. Neměli děti. Nepatřila k ženám, které by jim obětovaly své zvyky a požitky. Kromě toho děti vyžadují čas, energii, mládí, je to vězeňská cela a doživotní řehole, již člověk podstupuje dobrovolně. Prohlašovala to s typickým vyzývavým pohledem, jakoby na pokraji drsného, a nejspíš i hořkého smíchu. Hamish měl přes veškerou svou citlivost a výcvik vždy potíže se ve své manželce vyznat. Byla samé ostří a měla zvyk na nich tancovat. Šlo o její způsob, jak být profesionálkou. Její vlog *Tady a teď* čtenáři milovali i nenáviděli, záleželo na jejich politické orientaci.

Byla nebojácná a spousta lidí na celém světě nesnáší nebojácné ženy.

Zazvonil domácí telefon, jeho starodávný zvonek Hamishe pokaždé polekal, měl neodbytný a podivně chladný zvuk. Mohl volat její agent a možná si zasloužil pár slov, ale Hamish to nechal na záznamníku.

Průvrženci jejího žánru teď budou na jejím Facebooku, budou jí plnit Twitter nekonečnými nezodpovězenými žádostmi a prosbami o další informace od někoho, od kohokoli. Budou jí freneticky bušit na dveře *Tady a teď*. Hamish je nechal mluvit spolu navzájem. Kromě omezeného oficiálního policejního prohlášení a všech záznamů výpovědí svědků se k tomu už moc říct nedalo. Zmizela, ale zmizení bylo nyní slovo s tisícem možných významů.

Stmívalo se a nikde v domě se nesvítilo, rozhostilo se šero, které rozostřovalo všechny detaily v obývacím pokoji, kde nakonec zakotvil a usadil se do svého koženého křesla. Prohlížel si videa, jak jeho žena... zmizela? Byla unesená? Anihilovaná? Mohlo jít klidně o scénu z některého z početných sci-fi filmů nebo televizních seriálů. Takové roztřesené záběry ruční kamerou byly v módě před pár lety a nyní slavily návrat.

Nyní by mu už zavolala. Být ve spojení bylo důležité, když žijete jen sami dva, a nemusí vás spojovat ani žhavá vášeň; jde spíš o důvěrné a ustálené sdílení životů, obvyklou výměnu komických postřehů, ironických poznámek a spousty originálních hlášek. O jejich soukromý jazyk.

Soukromý jazyk, který už teď nemá s kým sdílet, už ne, a možná ani nikdy v budoucnu.

Hamish Drake seděl v obývacím pokoji v houstnoucím šeru, nevnímal si chaosu na fandovských stránkách, hysterické nevíry a šoku mnoha jejích přátel spisovatelů a také krákání náboženských fundamentalistů o božím hněvu a správném místě žen ve světě. V éteru začínala válka o ženu, která tu už není.

A pochopitelně se mnozí stále shodovali na tom, že celá ta věc je jen hoax, veřejná upoutávka – píše snad román o UFO?

Půltucet jejích prominentních čtenářů o tom nic nevěděl – právě byla ve třetině ponurého dystopického thrilleru ze vzdálené budoucnosti. Zpomalila psaní, ale tu a tam se objevovaly útržky textu. Shodli se (mezi sebou), že je unavená, možná dokonce přesycená. Třicet vydaných románů, tři filmové adaptace, dva televizní seriály, jeden se právě natáčí. Vlog neblaze proslulý rozvířováním afér. Její příběhy byly vždy brutální, působily jako řezání skalpelem, kdy nevíte, že krvácíte, dokud si nevšimnete, že se vám rozevívá kůže a začnete chytat vypadávající vnitřnosti. A její příspěvky na vlogu působily stejně, vše prováděla se sladkým úsměvem.

Jinými slovy, obvyklý brilantní a zavilý škvár. Sam Augustová, feministka, humanistka, příležitostná satirička a esejistka, se kterou si není radno zahrávat – ne, ta nepsala žádný román o blbém UFO.

Je pryč. Zmizela, unesli ji, spálili, pohřešuje se, je mrtvá, živá mrtvá, živá, mrtvá...

Tu noc se světla v domě nerozsvítla. Úsvit zastihl muže skrčeného v koženém křesle s obličejem v dlaních a tělem zhrouceným tichým žalem.

KAPITOLA DRUHÁ

„Čeho se máme v budoucnosti bát kromě naší blížíci se a naprosté zranitelnosti tváří v tvář neznámému?“

Samanta Augustová

Jako dítě jednou uklouzla, když běžela kolem bazénu. Probudila se o den později v nemocnici a na tu událost si vůbec nevzpomínala. Její vědomí se tomu vyhýbalo. Kam to zmizelo, byla záhada, ten pás statického šumu, bílého zvuku či přesněji jeho absence. Neurologové měli tuto zkušenost zaškatulkovanou. Vědomí, vysvětlovali, vyžaduje paměť, strukturu, na níž se staví zkušenost, a zkušenost je masem a svaly našeho jáství. Poranění mozku je jako kopanec do starého typu televize. Obraz zabliká a znovu se ustálí. A mezi poslední a novou jasnou scénou může vzniknout mezera. Ale pokud vše jde správně, ustaví se opět kontinuita.

Chtěla cigaretu. Niterná touha, poplašné praporečky jejího těla už mávaly. Ponižující skutečnost, že jsem závislá, pomyslela si, užitečná investice do pokory. Většina komunikace mezi tělem a myslí byla kalná, vznášela se v podvědomých hlubinách autonomní nutnosti. Potřeba dýchat definovala samu sebe, okamžik za okamžikem. Hlad promlouval bolestivým svíráním žaludku a přívalem slin při pomyslení na pořádný sendvič se slaninou a salátem. Jasné světlo, nebo oslnivá přítomnost nějakého předmětu ji nutila zavírat oči. A celá řada zřejmějších reakcí následovala. Ostatní reakce byly mnohem subtilnější.

Pod prahem vnímání.

Ale nedostatek kofeinu se projevoval bolestí hlavy. Nedostatek nikotinu náznakem svědění v krku. Celkový nedostatek obojího, ta bezeslovná potřeba čekala na nějaké vyslovení. Pokora je užitečná, zejména pro spisovatelku. Usnadňuje jí vidět – nebo si představit – svět jiným způsobem a činí to méně osobně pohoršující.

Oproti názorům na to, jak věci fungují, v celém nestálém mechanismu lidských interakcí: v přesvědčeních, politice, víře, postojích, názorech. Pro někoho závislého je zbožnost prvním sebeklamem, kterého se musí zbavit. Je třeba si ji rázně vytrhnout jako osinu ze zadku.

Takže teď měla potřebu. Dát si cigaretu. Nejspíš právě ta ji přivedla zpět k vědomí a ozvala se dřív, než otevře oči, které prozatím nechávala zavřené. Její smysly, které se také probouzely, jí toho moc neprozrazovaly. Žádný zvuk, žádný konkrétní pach. Povrch pod zády není ani tvrdý, ani měkký. Byl tam, to je jasné, ale nijak se nevzpírá obrysům jejího těla. Prostě se jim přizpůsobil.

Takže kvalitní matrace.

Je nějaké světlo před stále zavřenými víčky? Ano, ale ne nepříjemné.

„Ech, sakra,“ zamumlala, otevřela oči a posadila se.

Místnost byla malá a zdálo se, že bez dveří. Jediným vybavením byla postel pod ní. Světlo bylo tlumené a všudypřítomné. Neviděla jeho zdroj a nevrhalo stíny.

Žádné z možných vysvětlení na tuto scénu nesesedělo. Nešlo o nemocniční pokoj. Postrádal zašlost podfinancovaného zařízení, kam svážejí trpící lidi, aby se o ně postarali. Nebyla na kapačkách. Ani tu nebyla mizerná televize na kovovém držáku vysoko na protilehlé stěně. Postel neměla povlečení a ona byla stále ve svých šatech, i když už neměla kabát. A hlavně, vládlo tu příliš velké ticho.

„Haló?“

„Vítejte, Samanto Augustová.“ Příjemný hlas patřil muži.

„Jak se cítíte?“

Nedokázala určit zdroj hlasu, obhlédla pokoj, hledala nějakou mřížku komunikátoru. Ale hladké, matně bílé zdi žádnou neodhalovaly; stejně tak strop a z toho, co viděla, ani podlaha. „Kde je můj batoh s notebookem? Kde mám kabát?“ Chtěla dodat: „*A kde mám ty zatracené cigarety?*“, ale takové prohlášení by nevyvolalo příliš sympatií, a tak se prozatím ovládla.

„Očekávání a naděje v důsledku mírného zvýšení hladiny endorfinu.“

„Co prosím?“

„Váš batoh s notebookem a kabát jsou pod postelí a v pravé kapse kabátu najdete cigarety. Můžete si klidně zapálit.“

„Musím být ve východní Evropě, když můžu v nemocnici kouřit,“ poznamenala Samanta, sklouzla z postele a skrčila se, aby pod ní uviděla batoh a vedle něj úhledně složený kabát. „Ale máte úplně špatný přízvuk. Vlastně,“ dodala, když našla cigarety a zapalovač, „váš přízvuk vůbec nedokážu určit.“

„Odpovídá tomu vašemu.“

Dovolila si křivý úsměv, když vstávala. „Pravda. Nemáte popelník?“

„Podlaha bude stačit.“

„Je příliš čistá,“ namítla.

„A taková i zůstane.“

Zapálila si cigaretu a usedla zpátky na postel. „Latexová guma? Nějaký druh gelu? Myslím ta matrace. Mám velké boky. Nesnášejí většinu matrací. Ale tahle je vážně skvělá. Chci jednu.“

„Pochopitelně vám vyjdu vstříc. Cítíte se lépe?“

„Točí se mi hlava, nejspíš jsem byla nějakou dobu mimo. Co se stalo?“

„Když jste šla po ulici do tělocvičny, kde dvakrát týdně pracujete s trenérem, unesli vás mimozemšťané.“

Na konci cigarety narůstal popel, nechtělo se jí ho odklepnout.

„Dobrá, to se nestává každý den... anebo ano?“

„Ne.“

„Jestli jsem šla do tělocvičny, bylo brzy odpoledne.“

„Správně.“

„Lidé by viděli, že se to stalo.“

„Viděli to.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Přede dvěma dny.“

Vstala. „A můj manžel –“

„Ano, mrzí nás, že se tím trápí...“

Přestala ho však poslouchat. Vstala, a to rozhodlo za ni, popel se odlomil a spadl na zem. Ta ho pohltila a okamžitě se zase vyrovnala. Zírala dolů a rychle mrkala. „Neděláte si ze mě srandu.“

„Ne, ovšemže ne. Litujeme stresujících potíží, které jsme způsobili vám, vašemu manželovi a mnoha vašim přátelům. Ale takový veřejný únos pokládáme za vhodný vzhledem k tomu, co přijde.“

„Jsme na oběžné dráze?“

„Ano.“

„Chci to vidět.“

„S tím jsme počítali.“

„A pak chci zavolat manželovi.“

„Váš mobilní telefon už nefunguje. Omlouváme se. Nebyl dostatečně stíněný před energetickým zdrojem, který jsme použili k vašemu transportu na loď. Ale máme alternativní možnost, která je vám plně k dispozici.“

Sam dokouřila cigaretu. Pak ji schválně hodila na podlahu a sledovala, jak mizí. „Zapomeňte na matraci,“ prohlásila. „chci tuhle podlahu.“

Požádal ji, ať vytvoří textovou zprávu pro manželův mobil. Zadala ji krátkou a pak, když hlas oznámil, že ji odeslali, si tiše spílala za

to, jak snadno pustila Hamishe z hlavy a místo toho se soustředila na sebe a svou bezprostřední a neuvěřitelnou situaci.

Okamžik nato už hleděla na svou rodnou planetu.

Nikdy se nepovažovala za sentimentální, ale při tom pohledu se jí zalily oči slzami, které jí stekly po tvářích, a jí to bylo jedno. Modrobílá Země se vznášela v okolní temnotě. Záblesky a odrazy světla od satelitů a dalších objektů vytvářely v horní vrstvě atmosféry na sluneční straně řídký prstenec jako hejno much poletujících kolem lampy.

„Jsmo na sublunární oběžné dráze,“ poznamenala.

„Správně.“

„A nikdo nás nevidí?“

„Dlouhá zkušenost nás naučila, že nejlepší je zůstat nevidění.“

„Kromě okázalých únosů na rušných ulicích.“

„Ano. Kromě nich.“

Zůstala ve stejné místnosti, kde se probudila, ale nyní se celá zeď stala buď oknem, nebo obrazovkou.

„Máte nějaké jméno?“ zeptala se Sam. „A kdy se mi ukážete?“

„Pro tento rozhovor se jmenuji Adam. A pokud jde o to ukázání, není co ukazovat. Jsem jen výtvar, něco jako umělá inteligence, jak jí rozumíte vy. Nyní jsem rozptýlený a nacházím se na mnoha místech této Sluneční soustavy. A konečně, kromě slov, která teď říkám, se můj stav vědomí projevuje v dimenzi, kterou vaše technika ještě nedokáže pozorovat. A to je něco, co sdílejí všechny vnímající bytosti.“

„Znám pár neurologů, kteří by nesouhlasili.“

„Pak se mýlí.“

Sam si promnula oči a pak tváře. Zhluboka se nadechla a stále hleděla na Zemi zářící v černé tůni. Kývla k ní. „Vím, že může jít jen o obrázek stažený z archivů NASA jako součást nějakého složitého hoaxu. Anebo ještě pravděpodobněji o halucinaci vyvolanou psychickým zhroucením. A tenhle záběr jsem už viděla. Ale

příznávám, že ty efekty v reálném čase vypadají působivě.“ Zmlkla a potřásla hlavou. „Víte, kolikrát jsem snila, že se mi stane něco podobného? Když se celá naše pitomá civilizace řítí do naprostého idiotství, říkala jsem si... ‚co kdyby‘... ach, no, nesejde na tom, co jsem si říkala, že? Nicméně to ta vaše podlaha, to mě přesvědčilo.“ Znovu kývla k planetě. „Tohle je skutečné. Jsem vážně tady.“

„Odhadli jsme, že se nebudete přehnaně vzpírat tomu, co vám ukazují smysly,“ odpověděl Adam. „Představivost je základní vlastností pružné a přizpůsobivé mysli.“

„Mám otázky,“ ozvala se Sam. „Ale nevím, odkud začít.“

„Začněte tou nejnaléhavější.“

Chvilí uvažovala a pak řekla: „Tak dobře. Proč já? Ne, počkat! Jsem jediná, koho jste unesli?“

„Pro naše bezprostřední záměry ano.“

„Jak velká je tahle loď?“

„Přiměřeně.“

„Kdo je ještě na palubě?“

„Nikdo jiný na palubě není, Samanto Augustová.“

Cítila, jak jí buší srdce. Podrážděna náhlou vlnou paniky si zapálila další cigaretu. „Zpátky k mojí první otázce. Proč já?“

„Intervenční delegace vás vyhodnotila jako vhodnou pro své záměry.“

„Dobrá. Tak zaprvé, kdo nebo co je Intervenční delegace?“

„Triumvirát cizích civilizací nyní spojených Intervenčním protokolem.“

„Ta intervence se týká čeho?“

„Pokračování evoluce na Zemi jakožto životaschopného biomu.“

„Ta ‚intervence‘, Adame, se dá chápat i jako podmanění.“

„To není.“

„Tak co to je? Jak hodláte při té ‚intervenci‘ postupovat, či konkrétněji, jaké vztahy plánujete navázat s dominantním druhem –

tedy s námi? Protože, a to říkám upřímně, právě nevyunikáme v tom, že děláme, co se nám říká.“

Rozhostilo se dlouhé ticho a pak Adam prohlásil: „Toho jsme si vědomi. Je tu přítomná arogance –“

„Čí? Naše, nebo vaše?“

„Obojí. Nicméně v tomto případě představuje problém jen jedna.“

Sam se zamračila a pak se přinutila odvrátit zrak od vzdálené Země. Začala přecházet sem a tam. „Myslím, že to chápu. Díky vaší ohromné technické nadřazenosti vaše troufalost není relevantní, protože když dojde na věc, můžete udělat přesně to, pro co se rozhodnete, a my s tím nic nenaděláme.“

„Přesně tak.“

„A *naše* arogance?“

„Předpokládáte, že lidstvo je primárním cílem naší Intervence týkající se vašeho planetárního biomu.“

Sedla si na postel. Dokouřila cigaretu. Odhodila ji na podlahu a sledovala, jak mizí. „Měli jste si raději promluvit s velrybami.“

„Došlo k debatě o vašem osudu. Buď váš druh neutralizujeme, anebo ho začleníme do jedinečného pozemského biomu a dáme mu parametry k přežití. Rozhodli jsme se pro začlenění i přes námahu spojenou s vaším přechodem.“

Sam se krátce zasmála a podepřela se rukama. „Námahou? Nemáte tušení, do čeho se chcete pustit, Adame.“

„Už jsme to udělali i předtím.“

„Tady? S námi? Už teoretikové o pradávných astronautech říkají...‘ Něco takového?“

„S jinými dominantními druhy na jiných světech. Uvědomte si, že každá planeta musí dospět na specifický kritický práh. Mnohem větší množství světů nedosáhlo nutných kritérií, takže jsme nemohli přikročit k Intervenci.“

„A jejich osud?“

„Většinou vymřely nebo nyní existují ve značně zredukovaném

stavu. Zatímco mechanismus evoluce působí neustále prostřednictvím inovací, svět s vyčerpanými zdroji bude tuto rozmanitost omezovat.“

„Ale Země vašim testem prošla.“

„Současný stav vymírání vašeho světa – vyvolaný vašim druhem – se blíží kritickému prahu. Když to tak necháme, zničíte většinu života na Zemi, pochopitelně i včetně svého vlastního druhu. To samo o sobě ještě nedostačuje pro Intervenci. Ale vaše planeta je středně stará. Má vyčerpané zdroje, nové životní formy, které se objeví po kolapsu vašeho biomu, budou omezené a degradované jen na nejjednodušší druhy. Už znovu nevznikne ona složitost s vitalitou tak typickou pro minulé případy hromadného vymírání druhů. Naštěstí máme ještě čas vyvolat léčivý proces.“

Samanta přikývla. Vyčerpaná planeta se zničenou většinou snadno dosažitelných zdrojů. Totéž tvrdil James P. Lovelock ve své vlivné knize *Gaia*. Ale tyto podrobnosti jen odváděly její pozornost. Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. „Vraťme se zpátky, Adame. Unesli jste mě před svědky. Zahájíte svou ‚intervenci‘, která má zachránit Zemi, tím, že nás zatáhnete do nového světového řádu. A tím ‚zatáhnete‘ myslím, že budeme kopat a křičet.“

„Také jsme došli k závěru, že narazíme na jistý odpor.“

Odfrkla si a pak se předklonila a promnula si obličej. „A jak do toho všeho zapadám já? Co chcete ode mě a co vám nemůže dát nikdo jiný? Proč nemluvíte s, no, já nevím, třeba s prezidentem Spojených států?“

„Může to být pro mnoho lidí překvapení,“ pronesl Adam a v odosobněném hlase se mu ozval nový tón, „ale předpoklad, že nějaká mimozemská civilizace má zájem na posilování uměle vytvořené hierarchie, kterou jste si sami vytvořili, je neproměnně prvním z kroků k nápravě, který se musí zkorigovat.“

„Hmm, něco mi říká, že se chystáte zapojit spoustu lidí nej-různějšího druhu.“

„Proto jsme si vybrali vás jako prostředníka.“

„Promiňte, cože?“

„Mezi námi a vaším druhem nedojde k přímému kontaktu. Přejeme si, abyste mluvila za nás tak, aby to umožnilo co největší šíření zpráv, a informovala průběžně lidstvo o postupu Intervence.“

„Neměli byste to svěřit radši nějakému diplomatovi?“

„Prozatím ne.“

Sam znovu vstala a začala přecházet sem a tam. „Dobrá, proberme si obvyklé podezřelé. Nemáte zájem dohodnout se s prezidentem, premiérem, nějakým výborem nebo politbyrem. Proč? Protože vám nesejde na našich bezvýznamných autoritách. A čas pro OSN ještě nenadešel, jak jste řekl. Dobře. Proč ne nějaký astronaut?“

„Technická odbornost je irelevantní.“

„Tak exobiolog?“

„Nejsme tu, abychom probírali myriády životních forem v galaxii.“

Odpověď nepostrádající suchý humor s náznakem opovržení. Sam šířila zvědavost, ale rozhodla se to prozatím přejít. „Dobrá. Ale každá vláda musí mít nějakou tajnou agenturu, tým vybraný a složený právě pro tuhle příležitost.“

„Vážně?“

„No, byla by pošetilá, kdyby ne. Víte přece, muže v černém.“

„A jaká by měla být jejich agenda?“

Zamyslela se. „No, nejspíš chránit zájem celého lidstva.“

„Proč by nějaké zvláštní oddělení jedné vlády mělo zájem chránit zájmy celého lidstva? Nebude se spíš zajímat jen o ochranu národních zájmů, konkrétně o udržování společenského řádu a bezpečnosti?“

„Takže žádná taková mezinárodní skupina neexistuje?“

„A kdyby se taková skupina zpronevěřila svému úkolu?“

Zarazila se a podívala se znovu na Zemi. „Jak to myslíte?“

„Ochrana lidstva, co to vlastně konkrétně znamená?“

„Dobrá, zkusím to. Společenský řád je základ. Zabránit panice v ulicích. Ekonomickému chaosu. Ale také se starat o základní lidská práva vzhledem k přítomnosti neznámých galaktických cizinců. O protokoly pro využití pokročilé techniky a nových způsobů, jak dělat věci.“

„Co ve vaší současné společenské a ekonomické struktuře je neslučitelné s galaktickými bytostmi, a konkrétně s budoucí účastí v tomto společenství?“

„Ach.“

„Jinými slovy, co když takový globální tým pro kontakt usoudí, že náš záměr je v zásadním rozporu s jeho morálními zásadami?“

Sam chvíli mlčela. Pak si povzdychla. „Chápu. Nejspíš by řekli: ‚Díky, ale nemáme zájem.‘“

„A tato možnost je nepřijatelná. Proto jsme zvolili jiný způsob prvního kontaktu s cílem vyhnout se potenciální slepé uličce.“

„Jinými slovy, není prostor pro odmítnutí.“

„V důsledku jde o otázku hodnotových systémů, Samanto Augustová.“

„Pokračujte.“

„Technika, politické struktury, kulturní a sociální rysy jsou v galaxii obecně přítomné,“ odpověděl Adam. „Liší se jen drobně a známe pouze pár příkladů skutečné inovace. Proto jediný hodnotový systém, který má mezi rozumnými druhy nějaký význam, představuje umění, které vytváří každá civilizace. Porozumění takovému umění zůstává nestálé a pomíjivé a jeho hodnota je velmi proměnlivá. Náš Triumvirát, Samanto Augustová, si vysoce cení uměleckých příspěvků lidstva. A to pochopitelně zahrnuje i vaše dílo.“

„Ach, tak tohle by měl slyšet můj agent. Nemluvě o právních odděleních mých vydavatelů.“

„A navíc,“ navázal Adam, „vy osobně jste veřejně velmi aktivní, což pokládáme za užitečné.“

„Promiňte. Ale musím myslet na legálnost galaktických pirátských kopií.“

„Už brzy, Samanto Augustová, majetek – jako ho vy lidé měříte – bude irelevantní.“

Odfrkla si. „Tak jo, dobře, tak z toho nejspíš klesne čelist všem právníkům na planetě.“ Sam si povzdychla a přešla blíž k pohledu na vznášející se Zemi. „Vidím vesmírnou stanici,“ zamumlala a pak po chvíli znovu promluvila. „Adame, kdy má začít ta vaše Intervence?“

„Samanto Augustová, už začala.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Ve vesmíru nikomu nevadí, když kouříš.“

První textová zpráva Samanty Augustové jejímu manželovi

Západní Džambala, Konžská republika, vojenský tábor

22. května v 06:18

Kolovi bylo devět, když do vesnice přišli zlí lidé a odvedli ho pryč. Nyní se stal sám jedním ze zlých lidí. Hluboký konžský les už nebyl lesem jeho mládí. Tehdy větve nad jeho hlavou překypovaly životem. Opice, hadi, ještěrky, netopýři. Zvířata v něm měla cestičky, většinou je používala v noci, nechávala stopy všude jako důkaz jiného světa, do kterého lidé nepatří. Nyní byl však les tichý, tichý a prázdný.

V tomto novém světě byl platidlem hlad a pracovními nástroji zbraně, kulky a mačety. Měl osmnáct společníků, všichni byli dobře vyzbrojeni a všichni měli v očích krev. Jeho tábor stál šest kilometrů od silnice a sedm od nejbližší vesnice. Žilo s nimi jedenáct dětí, některé se už pomalu stávaly vojáky, z ostatních udělali otroky připravené plnit jejich přání.

To ráno začalo jako každé jiné. Kolo se vymotal z Neelina kostnatého objetí, odstrčil ji na druhou stranu polního lůžka a posadil se.

Sjela se těsně předtím, než ji v noci pomiloval, a stále byla pro svět mrtvá. Chvilí ji pozoroval zpod víček ještě ztěžklých spánkem, aby se přesvědčil, že ještě dýchá. Dýchala.

Závislí jsou ochotní otroci. Dokud jsou služby, které se od nich požadují, jednoduché a vyžadují jen malé úsilí. Když ji před dvěma roky ukradl z náruče její mrtvé matky, prozradila mu svůj věk. Tehdy jí bylo jedenáct, dnes třináct. Umírali mladí, tihle otroci, ale byla jich nevyčerpatelná zásoba. Už to nebylo tak snadné jako dřív – nejbližší vesnice teď všichni opustili, jejich obyvatelé uprchli před nekonečnými nájezdy a náhodným zabíjením. Proto se stále hůř shánělo jídlo.

A otroci.

Brzy, usoudil, když si natáhl tričko Split Endz, musí poslat běžce do hornického tábora – jediného, který tu neměl nic na práci. Někteří lidé z lesa, kteří uprchli, se mu obvykle hodili, když šlo o kopání nových jam nebo kácení dalších stromů. Zhruba týden práce v táboře pro horníky, tedy zabíjení a odhánění lidí z lesa, znamenalo, že může svůj tábor ještě nějakou dobu zásobovat jídlem.

Měl pár vzpomínek na doby, kdy jeho země nebyla jednou otevřenou ránou, a nechoval žádné iluze ohledně pijavic, které tento stav udržovaly. Koneckonců k nim patřil. Ale z Číny přicházely zbraně a z korporací z celého světa peníze. Nikdo neměl čisté ruce.

Natáhl si staré armádní kalhoty a pletený opasek, překontroloval těžkou armádní pětačtyřicítku v ošoupaném plátěném pouzdře, nasadil si baseballovou čepici Exxon a vyšel z chýše.

Jeho lidé už byli vzhůru, ale nebylo jich moc. Hlídky se vracely z buše, úsvit ohlašoval konec jejich směny, a děti pobíhaly venku, pátraly v mrtvém lese a snily o tučné ještěrce nebo opici, ale ochotně braly zavděk i housenkami a jiným hmyzem.

To, co vyvolalo tuto mizérii, dále přetrvávalo. Svět chtěl, aby toto místo zůstávalo zdevastované, a nic to nemohlo změnit. Ale teď měl svůj kmen a udělá vše potřebné, aby ho nasýtil. Věrnost se rodí z nutnosti, břicho je peněženkou a bohatství není to, co máte, ale to, co budete mít i za týden. Kolo nikdy neplánoval dál než týden dopředu.

Pekl se maniok, zčernalý kotlík s kávou visel nad ohništěm a poblíž polehával mladý nahý chlapec, kolem popelavé ruky měl stále pevně utaženou chirurgickou trubičku. Kolo k němu došel a jemně kopl do jeho křehkého těla. „Joaku! Tomuhle jsi toho včera šlehl moc a teď je mrtvej.“

Joak, velký chlap choulící se u ohně s hrnkem kávy v mohutných zjizvených rukách, uštědřil Kolovi zkroušený pohled. „Stejně by z něj nikdy nebyl voják.“

„Ne. Ale byl by otrok.“

Joak pokrčil rameny. „O jeden krk míň. A nemáme municí.“

Za poslední poznámku si Joak vysloužil od Kola výhružný pohled, nervózně si olízl rty.

Kolo k němu přešel a potichu ho oslovil. „Zavři tu zatracenou klapačku. Chceš v táboře problémy? Tak to všude rozkřikuj.“

Joak uhnul očima a znovu pokrčil rameny. „Neříkám, že se to nezmění, kapitáne.“

„Obstaráme nové zásoby. Odteď každý den.“

„Ano, kapitáne.“

„A teď odtáhni to tělo. Do díry.“

Joak se zašklebil. „Nemám to místo rád.“

„Nikdo ho nemá rád,“ odsekl Kolo, „ale co si zabiješ, to si uklidíš, takový je pravidlo.“

Náhly pohyb v křoví nalevo donutil Kola se otočit, bleskurychle tasil z pouzdra svou pětačtyřicítku.

Mladí se vraceli, tvářili se zmateně a vyděšeně.

Kolo popošel vpřed. „Jsou to vojáci? Ty!“ Popadl jedno dítě za rameno a otočil ho obličejem k sobě. „Přicházejí vojáci?“

Holčička zavrtěla hlavou. „Lesní duchové!“

Jeho vojáci už byli vzhůru, sbírali zbraně a shromažďovali se kolem svého kapitána. Kolo pustil vyděšenou holčičku a ukázal: „Ty a ty, běžte se podívat, kdo sem jde.“

Vybral dva z nejmladších válečníků, stále ještě dychtivých, kteří

zálibně poplácávali své AK-47 a brousili mezi otroky v naději, že na nich ulpí zrakem některá z dívek. Vyrazili, aniž by se na něco dál ptali. A když se Kolo rozhlížel kolem, zahlédl i Joakův otupělý pohled, kterým sledoval, jak oba průzkumníci míří do buše.

Asi bude muset Joaka brzy zabít. Některým věcem se nedá vyhnout. „Vy ostatní, nabíjet. Joaku, sežeň dohromady otroky. Robbie, spakuj drogy. Henry –“

Zarazil se, když uviděl, jak se jeho zvědové vracejí. Jeden měl nos celý od krve.

„Co to sakra je, chlape? Upadl jsi? Kdo sem jde?“

„Zed,“ vyhrkl druhý zvěd a třel si oteklé koleno. „Neviditelná zed, kapitáne!“

První zvěd vyplivl krev. „Narazil jsem do ní. Upadl jsem. Pak na mě začala tlačit.“

„Tlačit?“

„Blíží se sem, kapitáne!“ řekl druhý zvěd.

Tři vojáci, kteří stáli u chýší nalevo od Kola, se najednou všichni zapotáceli, poplašeně se otočili a pozvedli zbraně.

Ať se Kolo díval sebelépe, nic neviděl. „Jakou blbou hru tu všichni hrajete?“

Jeden z jeho mužů otočil AK-47 a udeřil pažbou do něčeho tak pevného, že mu to vyrazilo zbraň z ruky.

„Ustupte!“ nařídil Kolo. Snažil se potlačit vlnu hrůzy. Buš byla plná duchů. Znal dost, aby tohle věděl. Ale ničeho jako tohle. Opatrně se vydal vpřed s napřaženou pistolí.

Když došel na místo, kde stáli jeho tři vojáci, pistole mu do něčeho narazila. „Sakra,“ zamumlal a zatlačil na neviditelnou bariéru, „nic tam není!“

Sehnul se, když Joak vypálil krátkou dávku. Kolo zaslechl, jak kulky zasáhly něco po jeho pravici ani ne na délku paže od něj. Ale když tam pohlédl, nic neviděl.

Neviditelná zed se přibližovala, narazila do pistole, kterou sví-

ral v ruce. Rychle ustoupil a pak poručil: „Rozestupte se na obě strany – najděte, kde to má okraje!“

Jeho vojáci se trochu zmateně rozptýlili. Naráželi do zdi, hekali a kleli. Jeden ji zkusil proseknout mačetou, ale čepel jen odskočila.

Pokud to Kolo dokázal rozeznat, hradba tvořila přímou linii a pomalu se posunovala táborem. Objevila se v lese na západní straně. Asi tucet vojáků se pokoušel zdržet její postup a Kolo jen zíral na absurdní výjev, jak se muži vzpírají proti ničemu a nohy jim v prachu podkluzují.

Žádná z chýší na této straně tábora už teď nebyla přístupná a dva zdrogovaní otroci, které z nich neviditelná zeď vytlačila, se nyní bezvládně kutáleli dopředu k nim. „Robbie! Posbírej je.“ Zastrčil pětačtyřicítku a obrátil se k vlastní chýši. „Posbírejte všechno!“

Za ním se Joak zeptal: „Kam půjdeme?“

„Půjdeme odtud, sakra,“ odpověděl Kolo.

„Myslel jsem, že všichni lesní duchové už jsou mrtví.“

Kolo se zastavil a otočil. Zabodl pohled do svého protivníka a zauvažoval, jestli si z něj ten chlap neutahuje. Z jeho kamenného výrazu se to nedalo poznat. „Tohle není žádněj zajebanej duch. Je to zbraň.“

Konečně Joak překvapeně vytřeštil oči.

„Je to zkurvená zbraň,“ zopakoval Kolo. „Už žádný schovávání v buši, Joaku. Už žádný schovávání před ničím.“

„To snad ne.“

Kolo neměl zájem pokračovat v rozhovoru. Otočil se k Joakovi zády a pokračoval ke své chýši. Neela skoro nic neváží. Přehodí si ji přes rameno. Kromě ní už z chýše nic jiného nepotřebuje. Udělal tři kroky, když za sebou zaslechl cvaknutí.

Kolo se otočil s pistolí v ruce.

Joak stál a mračil se na svou AK-47. „K čertu, zasekla se,“ za-

bručel a pak polekaně vzhlédl ke Kolovi. Po chvíli vykouznil křivý úsměv. „Vyhráls, kapitáne.“

„Raději začni utíkat, Joaku,“ prohlásil chladně Kolo.

Joak odhodil zbraň a vyrazil.

Kolo zvedl pistoli a pečlivě zamířil. Pak se ale zarazil. Stojí mu ten chlap za kulku? Pochyboval, že Joaka ještě kdy uvidí. Jedině blázní se potloukají kolem, když je na jejich hlavu vypsaná odměna.

Zastrčil pistoli zpět do pouzdra a vešel do chýše.

Neela neodešla. „Hodná holka,“ zašeptal. „Zůstalas mi věrná. Tak jako všichni otroci.“

Boulder, Colorado, 23. května v 16:15

Joey Sink seděl ve sklepě obklopený monitory. Ten záhadný sajrajt se snášel dolů všude, nevěděl, kam se má dívat dřív. Ze sluchátek se ozval slabý hlas.

„Joey? Sleduješ to?“

„Ahoj, Králi Kone. Snažím se.“

„Co si o tom myslíš? Ekoteroristická superzbraň?“

„Co to –“ pak se předklonil a oči mu skákaly z jedné obrazovky na druhou. „Do hajzlu, už vidím, o čem mluvíš. Nemůžu uvěřit, že jsem to prošvihl. Všechny začaly v divoké přírodě a šíří se.“

„Nějaká zasraná superzbraň,“ prohlásil Král Kon s protivným sebeuspokojením. „Satelitní záběry začínají kolabovat. Rybářský flotily jsou přímo nad velkýma rybíma školkama, ale nemůžou vyhodit sítě!“

„Jak to myslíš?“

„Ten sajrajt se jim vrší na palubách. Tolik ryb, a nemůžou se jich ani dotknout! Greenpeace musí skákat radostí, a proč by ne? Nejspíš v tom má prsty.“

Král Konspirace byl starý a věrný kontakt na Joeyově vlogu *Kuchyňský odpad*. Ať byl ten chlap kdokoli, měl přístup ke všemu

možnému ezoternímu svinstvu. Vznášel se v éteru a vždy zaslechl, co se právě šušká. Teď ho však Joey nějakou chvíli nechal mluvit. Měl příliš práce s prohlížením monitorů, než aby mu odpovídal. Až po dlouhé chvíli se zaklonil do křesla a prohlásil: „Nadechni se, Králi Kone. Zle zasažené jsou zvláště oblasti ve střední zeměpisné šířce. Střední Amerika, Chile, Bolívie, Amazonská nížina. Severní Madagaskar, celá Afrika. Kambodža, Vietnam, Indonésie jsou pod nejprudší palbou.“

„Národní parky ve Státech, většina Floridy a půlka zatracený Aljašky –“

„Hele, co jsem ti říkal o rouhání?“

„Promiň, Joey. Jen, ee, jsem se nechal unýst. Každopádně mám zprávy i z několika hustě osídlených oblastí. Všechny ty nové farmy tam, kde bývala Amazonie, hornický a dřevařský města. A taky blbá buš v Kongu –“

„Tajga v severním Rusku,“ vpadl Joey. „Vnitrozemí Britské Kolumbie, severní Alberta – páni, všichni jsou odstrkovaní z ropných břidelic, od strojového vybavení a podobně. Ať je to, co chce, drtí to buldozery jako plechovky.“

„Eko-zatracená-superzbraň – nahráváš to?“

„Přesně proto mluvím o rouhání, Králi Kone. Teď musím končit, sepsat to a zkorigovat, a to je všechno děsnej voprúz, tak to zkrát, jo?“

„Pořád to ještě nechápeš, Joey? Snáší se to z nebe, celý to zatr-, blbý nadělení! A je neproniknutelný, to silový pole. A nedá se podhrabat a drony se o něj nahoře jen rozbijou –“

„Počkej, cos povídal o těch dronech? Někdo se to snaží přeletět?“

„Zkoušeli to,“ odpověděl Král Kon s jízlivým uchechtnutím. „Jo, helikoptérama a dalšíma krámama, všechny ohlásily kolizní kurzy – ale myslej si, že jde o kopule a, jo, tohle si poslechni, ptáci skrz to klidně prolítají!“

„Co?“

„Ptáci, kámo! Ptáci! Ultra-eko-teroristická-zatracená-super-zbraň doktora No!“

„Ještě se ti ozvu,“ prohlásil Joey kategoricky. „Zatím si vypláchni pusku mýdlem.“ Přerušil spojení.

Objevila se oficiální prohlášení. Nikdo nic nevěděl. Nikdo se k události nepřihlásil a pak se náhle začaly hlásit všechny pofiderní skupiny. Vyslaly se vědecké týmy. Armáda měla pohotovost. Turisté oblehli vstup do Yellowstonského národního parku. Jak velké mohou ty stěny být? Žádná představa. Budou pořád narůstat? Prozatím ano. Co se stane se všemi těmi vykořeněnými lidmi? Žádná představa. Dobročinné organizace měly poplach. Nepokoje v Brazílii, ale jako zázrakem nikdo nebyl zraněn –

Joey Sink se podíval zpět na poslední zprávu. Tisíce lidí se bouří v hornickém městě... „A nikdo nebyl zraněn? Co je to za blbost?“

Ottawa, Ontario, Kanada, 24. května v 15:45

Přílišná horlivost byla způsob, jak nafouknout ego, pocit vlastní důležitosti vytvářející auru výjimečnosti, utajovaných skutečností a osudu milionů lidí udržovaných v rovnováze. Alison Pinboroughová na to měla jen málo času. Nová vládní garnitura prováděla námluvy, šuškal se o pozvání do vnitřního kruhu MP, ale už sama ta představa ji urážela. Fotografie posledního ministerského předsedy zdobila každou kancelář vědecké komunity a byla poďobaná šipkami. Ten šířitel strachu a antiintelektuální neofašista, který vládl zemi, aktivně rušil výzkumné programy a umlčoval vědce, čímž vrátil věci zpět o desetiletí.

Bylo moc dobré, uvažovala, že kanadská nová MP podle všeho nežije v jeskyni. Nicméně na soudy je ještě příliš brzy a Alison politikům příliš nedůvěřovala. Měli příliš mnoho různých zájmů, aby udržovali status quo, i když tento status quo byl návodem

k sebevraždě. V těchto dnech byl rozum celosvětově ohroženým druhem.

Nicméně nakonec to vzdala a přijala jmenování vědeckou poradkyní kanceláře ministerské předsedkyně. Její diplom z geologie souzněl s tempem postupujícího ledovce, jakým ve vládě docházelo ke změnám.

Nad tou myšlenkou se jen křivě pouсмála, když kráčela chodbou za tajemníkem, který ji vedl do premiérčiny konferenční místnosti. Pokud jde o města, Ottawa jí připadala studená a skličující. Alespoň tu nemusela učit žádné prváky ani válčit s univerzitními ouřady. A byt byl slušný, s krásným výhledem na kanál Rideau. A pokud jde o zprávy od terénních agentů, které se jí povedlo poslat včas, složky s nimi měla blaženě zavřené a nesla je pod levým podpažím. Zbývalo jen pár vteřin, než bude muset začít diskutovat o nemožném.

Nelíbilo se jí, že cítí strach, ale přesto ho cítila.

Tajemník došel ke dveřím, jednou zaklepal, otevřel je a otočil se, aby pozval Alison do místnosti za nimi. „Děkuji,“ řekla a prošla kolem mladíka. Zdvořilost byla jedním z mála rysů přehnané horlivosti, který upřímně oceňovala. Vzhledem k agresivitě a aroganci předešlého MP šlo o vítanou změnu – alespoň to jí řekli, když ji vítali při jejím jmenování. Všem se ulevilo a byrokracie se znovu nadchla pro slušnost.

Konferenční místnost byla pochopitelně luxusně zařízená. Dovedli ji k její židli a zjistila, že sedí naproti Willu Camdenovi, ministrovi přírodních zdrojů. Po Willově levici byla Mary Sparrowová, ministryně pro národní parky a rekreaci. Žádný z nich nevypadal šťastně, i když v Maryiných tmavých očích něco jiskřilo, což Alison vlastně ani nepřekvapilo.

Někteří mudrci pokládali svěřením odpovědnosti za národní parky métické ženě za ironii. Ostatní toto gesto oceňovali. Nesčetní samozvaní analytikové se štourali v kdejaké podružnosti, jež se

mohla stát potenciální třaskavinou, a jejich neustávající bláboly vytvářely konstantní šum veřejného života. A celkem dost z nich si nenávisně plivlo i po Alison kvůli její práci pro Big Oil.

Alison a ministři nemuseli dlouho čekat, otevřely se dveře v čele místnosti a dovnitř vešla premiérka. Lisabet Carboneauová, nejnovější liberální hvězda v politice, měla ve skutečnosti ostřejší rysy než na obrazovce. Její pohled, který v kamerách vypadal tak upřímně, měl v realu v sobě cosi dravčího. Dosud se Alison setkala s MP jen jednou a šlo pouze o zdvořilostní výměnu otřepaných frází a vágních vyhlídek do budoucna.

Tentokrát ale ne.

Ministerská předsedkyně se rázně posadila do čela stolu, zabodla do Alison pronikavý pohled a spustila: „Prošla jsem si veřejná prohlášení ostatních zemí. Sledovala jsem nejnovější zprávy a zúčastnila se diskuzí odborníků, kteří v podstatě jen popisovali to, co sami vidíme. Ani od vás nečekám nic jiného, nemyslím to pochopitelně jako zpochybnění vaší odborné způsobilosti, doktorko Pinboroughová, ale zjevně tu čelíme něčemu, co vypadá nevysvětlitelně, takže nemáte žádné odpovědi. Mám pravdu?“

Když si Alison sedala, položila před sebe na stůl své složky. Nyní se na ně podívala, potlačila nutkání otevřít tu horní a začít jí listovat. Zнала její obsah i obsah všech ostatních. „Paní ministerská předsedkyně,“ prohlásila, „tato silová pole mají některé velice neobvyklé vlastnosti –“

Will Camden rozmrzele zabručel, ale nepřidal žádný další komentář, takže se pozornost Carboneauové dál plně soustředila na Alison.

Po krátké odmlce Alison pokračovala: „Hlubkový půdní radar nezaznamenal žádný odraz. Vlastně ani letecké radary nezaznamenaly odraz.“

„Jak je to možné?“ zeptala se premiérka. „Všechna letadla s tra-